

Kaldet til Islam

Bismillahir Rahmanir Raheem

Forpligtelsen hvad angår etableringen af Khilafah, betragtes med stigende grad klart, utvivlsomt, og tydeligt, som den vitale sag, muslimer skal fokusere deres indsats på at oprette. At bære *Da'wah* til oprettelsen af Khilafah ifølge den profetiske metode, er ikke individets handling, men er derimod gruppens handling hvis karaktertræk fremvises i den noble *Ayah*:

﴿وَلَتَكُنَّ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

”Og lad der iblandt jer være en gruppe, som kalder til al-Khayr, som påbyder Ma'ruf (det rette), og forbyder Munkar (det slette); og disse er de succesrige.” [Aal 'Imran 3:104]

Metodens handlinger for etableringen af Khilafah, er lig de specifikke skridt, som Muhammad ﷺ påtog sig for at etablere den islamiske stat i Madinah, gennem tretten år med et intellektuelt og politisk engagement, hvilket kulminerede i støtten (*Nusrah*) fra *Ansar* (de to stammer, *al-Ans* og *al-Khazraj*). Det gik ud på at transformere en situation fra *Dar ul-Kufr* til *Dar ul-Islam*, og identificere de mest passende steder, hvor denne stat kunne have sin begyndelse.

Derfor er *Da'wah* i dag fokuseret på, at man påtager sig de handlinger og formål, som er direkte forbundet til metoden i opnåelsen af formålet, og hele tiden vedkender sig det faktum, at sejren udelukkende kommer fra Allah ﷻ.

At bære denne *Da'wah* nødvendiggør, at man diskuterer med muslimerne, for at overbevise dem om Khilafahs forpligtelse og vitale natur, således at de arbejder for at etablere den. Dette engagement er meget delikat, for det udgør transformationen af individet, for dermed omfattende at ændre hans/hendes syn på livet, på basis af den islamiske '*Aqidah*. Dette vil følgelig omdanne tænkningen og følelserne, på en dyb og betydningsfuld måde, med forbindelse til alle de islamiske forpligtelser, og et stærkt bånd til grundlæggende opfattelser, såsom *Ajal* (liv og død), *Rizq* (forsyning), *Sabr* (tålmodighed) og lignende; og dermed oprette en fremstående politisk mentalitet.

Denne mentalitet sikrer både bevidstheden om, og forbindelsen til, at Ummahs problemer ligger i fraværet af Khilafah, og at forhindringer er blevet lagt i vejen for dens tilbagevendelse, eksempelvis den fremmede kultur og tænkning, opdelingen af de islamiske lande, det kolonialistiske, politiske og økonomiske hegemoni, og de korrupte og brutale regimer i den islamiske verden. Denne mentalitet

bygger også den dybe og praktiske overbevisning om arbejdet, og en prioritering af indsatsen, hen imod genetableringen af Khilafah.

At bygge sådan en mentalitet har aldrig været nemt, og det er usandsynligt, at det vil blive nemmere - fordi vi bevidner en tid, hvori Islams fjender forøger deres fjendtlighed, og forførelsen fra den dekadente vestlige livsstil dominerer horisonten, i Øst og i Vest. Denne vekselvirkning er mere besværlig, når den åbenbare kærlighed muslimerne har til Islam, ikke desto mindre kan blive sammenflettet med deres relative materielle sikkerhed, deres længsel efter komfort, og hadet til trængsel, eller fra dem, som står overfor overordentlige trængsler, og betragter de vestlige sekulære værdier, som en kortsigtet aflastning. Skønt det at overbevise muslimerne om behovet for en Khilafah, ikke er problematisk, er opbygningen af disse individer, således at de legemliggør dette arbejde, derfor en besværlig opgave.

Personen, der bærer *Da'wah*, finder trøst i sin *Iman*, og søger inspiration og vejledning fra Islam, i de forskellige historier om Profeterne og *Sahabah*, men især og mere essentielt i Muhammads ﷺ eksempel.

Allah ﷻ siger i Sin Bærede Bog:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ
الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾

"I Allahs Sendebud har I det bedste eksempel, for den som håber (på mødet med) Allah, og den Sidste Dag, og som ihukommer Allah meget." [Al-Ahzab 33:21]

Ved at granske den tidlige del af Muhammeds ﷺ liv, er man i stand til at identificere de hovedelementer der bidrager til det at bære *Da'wah*, og bidrager til det formål at overbevise folk om den islamiske forpligtelse og at omfavne arbejdet, hvormed man får succes med dette delikate og besværlige, men dog fundamentale og meget nødvendige aspekt af denne *Da'wah*. Disse elementer nævnes nedenfor med en dertilhørende kort forklaring:

At have klare mål: Det er afgørende for personen, som bærer *Da'wah*, at være bevidst om det formål, som han/hun har, når de mødes med individer - ellers vil han/hun fejlagtigt blive tilfreds med sine resultater, når selve formålet i virkeligheden ikke er blevet opnået. Og dette var tydeligt, da Muhammed ﷺ bar *Da'wah* i begyndelsen, hvor hans ﷺ fokus var skarp; eksempelvis opbyggede han ﷺ en gruppe, som skulle opbakke hinanden, når de bar *Da'wah* ligesom han ﷺ forsamlede og kultiverede *Sahaabah* ﷺ i Al-Arqams hus. Det er også tydeligt i hans ﷺ henvendelse til stammer angående støtten, at hvis han opdagede, de ikke opfyldte kravene, så forlod han ﷺ dem, og forsøgte at identificere andre stammer,

som kunne have evnen til at støtte *Da'wab*. Derfor skal det, at bære *Da'wab* være forbundet til et formål, som kan realiseres og bedømmes.

At kende personen: Dette vil sige, at sætte pris på personens tænkning, hvad personen kan lide og ikke lide, interesser, problemer personen møder, prioriteter, synet på Islam og andre idéer osv., som individet har. Dette er nødvendigt, for at kunne afgøre, hvilke emner der er relevante at diskutere, hvilke eksempler man skal fremlægge og hvordan man grundlæggende kan påvirke individets tænkning og følelser.

Muhammed ﷺ kendte sit folk, og hvad de tænkte, hvad de kunne lide og ikke lide, og hvilke idéer de blev påvirket af. Muhammeds ﷺ engagement var enormt, hvilket påvirkede tænkningen og følelserne, hos de personer og folk, han ﷺ talte med. At kende personen kræver, at man bruger tid, og bygger et forhold på basis af Islam, som både skaber diskussionen, selve atmosfæren hvori der diskuteres, og hvilken retning diskussionen skal tage.

At bringe eksempler fra sanselige realiteter: Det er vigtigt at forbinde diskussionerne med emner, som individet sanser og har evnen til at forstå og forholde sig til. Ellers vil det være besværligt for personen, som bærer *Da'wab* at få en forbindelse til individet, på en betydningsfuld måde. Hvis personen ikke har nogen følelse, interesse, eller sansning af selve problemet, så vil det være besværligt at motivere ham til at tænke. Eksempelvis vil opdelingen af Sudan og dens politiske konsekvenser betyde meget lidt for en ung muslim af pakistansk oprindelse, som (normalt) ikke følger med i politik, og er mere bekymret om sin egen hverdag, uddannelse og fodbold. Så at bruge et eksempel fra fodbold, for dermed at tale om nationalisme, kan være mere påvirkningsfuldt. Men at bruge fodbold, for at bevise at nationalisme er *Haram* (forbudt), vil nok ikke engagere en ældre *Imam* i en moské; det er derimod *Ayaat* fra *Qur'anen* som vil engagere og vække ham dybt, mens professoren har nemmere ved at engagere sig i politiske emner. Mere generelt: at tale med en forælder om deres børns opvækst, blandt fristelserne fra denne *Kufr* kultur, er en realitet muslimske forældre kan sanser og er påvirket af. Forbudet imod *Hijab*, muslimers vanærelse verden over, opdelingen og svækkelsen af muslimerne nationalt og globalt, heksejagten imod muslimer efter 11/9, for at miskreditere den politiske Islam, og USA's brutale besættelse af Irak... alt dette kan sanses af muslimerne.

Det ligner presset fra den vestlige pop/mode/rusmiddel kultur og de rollebilleder som den muslimske ungdom er udsat for og sanser. De tidlige *Ayaat* fra *Qur'anen* var klare i deres forbindelse til de realiteter og aktiviteter, der var fremherskende blandt Araberne, som de sansede. Allah ﷻ sagde:

﴿أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالدِّينِ فَذَكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ﴾

"Har du set den, der benægter afgørelsen? Det er sådan en person, som afviser den forældreløse (brutalt)."

[Al-Ma'un 107:1-2]

﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَبْصَارِ﴾

”I Himlenes og Jordens skabelse, og vekslen imellem natten og dagen; er der visselig tegn for dem som er forstandige.” [Aal 'Imran 3:190]

Når Muhammed ﷺ ligeledes diskuterede med folk, diskuterede han ﷺ på en måde de kunne opfatte, og han ﷺ diskuterede ofte det samme emne med forskellige eksempler, for dermed at afspejle forskellen i individers opfattelse og forståelse.

At provokere tænkningen: At diskutere realiteten alene, har en meget lille påvirkning, henimod at opnå en effektiv ændring i personen, uden at få dem til at få en følelse af problemet så de bliver provokeret og bliver tvunget til at tænke, og indse som et resultat, at de er nød til at ændre sig, både fundamentalt (startende med *'Aqidah*) og omfattende (i alle anliggender). En person, som har en lille kløe på sin arm, vil slet ikke bekymre sig særlig meget om det men hvis store kløende plamager dukker op på hans arm, vil han blive forskrækket, og forsøge at gøre noget ved det.

Altså skal personen som bærer *Da'wah*, provokere personerne, og få dem til at overveje og føle for emnerne, de islamiske forpligtelser og deres egen livsstil og prioriteter. Realiteterne, og de dertilhørende opfattelser, som bliver præsenteret for kontakterne, skal resultere i et sammenstød i deres tænkning og adfærd, for at frembringe de oprigtige islamiske tanker og følelser. Og Muhammeds ﷺ recitation af den Bærede *Qur'an*, provokerede folk til at tænke, således at de var nød til at reagere, om end det handlede om at begrave små pigebørn levende, snyd på markedet, eller at bedrage den forældreløse. På samme måde skal provokationen af personens tænkning, dirigere dem hen imod behovet for, at oprette det korrekte forhold til Allah ﷻ, grundfæste opfattelser, som er relateret til *'Aqidah*, skabe forbindelse til de islamiske forpligtelser, så de indser, at disse provokationer, og de mere generelle problemer, som indhyller den muslimske Ummah (om end store eller små), er forbundet til fraværet af Islam som et politisk system, relateret til den kolonialistiske indblanding, og de brutale og illegale ledere i de islamiske lande.

At skabe en islamisk atmosfære: På grund af giftigheden i den uvidende, dekadente, og meget forførende atmosfære i samfundet, som skal svække forbindelsen til *Iman*, opfordrede Muhammed ﷺ sine *Sahabah* ﷺ til at bruge meget tid med hinanden, for at diskutere, reflektere, udføre handlinger, mødes socialt osv., således at der blev frembragt en atmosfære, der tjente til forstærke nærheden og båndet imellem disse Troende, og styrke modstand og afvisning af den korrupte atmosfære og værdierne i samfundet. Der er ingen tvivl om, at brugen af den korrekte og relevante tid med folk, vil resultere i indprentning og etablering af de dybe islamiske overbevisninger og følelser, således at individerne er bedre stillet til at behandle de besværligheder og problemer, der måtte opstå.

Adoptering af de mest passende fremgangsmåder (Asaleeb): De islamiske tankers påvirkning på en person kan påvirkes meget af den måde, hvorpå den, som bærer *Da'wah*, udtrykker, og fremlægger disse tanker. Hvis personen, der bærer *Da'wah* eksempelvis er arrogant, hovmodig i sin tone, og ikke lytter - så vil folk generelt nok ikke bruge den nødvendige tid på at forstå skønheden, renheden, og styrken i de islamiske tanker eller emnerne *Da'wab*bæreren forsøger at diskutere. *Da'wab*bæreren må ikke tillade, at hans/hendes diskussionsmåde, bliver andre folks undskyldning, for ikke at acceptere de islamiske tanker og dette behov for en ændring. Dette betyder dog ikke, at *Da'wab*bæreren altid skal være blød i sin tale, fordi nogle gange er det påkrævet at han er højtaltende og hård. Hvad det derimod betyder, er, at formålet skal være, at bruge de passende fremgangsmåder, som opfylder situationens vilkår. Og dette blev bedst observeret i Muhammeds ﷺ liv hvordan han ﷺ brugte en passende talemåde i sit møde med folk.

At legemliggøre den islamiske personlighed: Den muslimske Ummah søger naturligvis ledere iblandt sig, som den kan sætte sin lid til, og stole på, dvs. dem, som repræsenterer Islams praktiske eksempel og karaktertræk som oprigtighed, ydmyghed, selvtillid, hæderlighed, varetagelse, intellektuel styrke, nobelhed, at være forberedt til at ofre sig, og ikke at gå på kompromis med sandheden, osv. Disse karaktertræk udgør kollektivt, en legemliggørelse af den islamiske personlighed hos det individ som elsker Allah ﷻ og betræder den besværlige vej for at etablere Khilafah. Den der bærer *Da'wah*, skal besidde alle disse karaktertræk til alle tider, idet han altid er i en tilstand, hvor han tilbeder Allah ﷻ.

Sejren er udelukkende fra Allah ﷻ: *Da'wab*bæreren, skal indse, at han stilles til regnskab for sin indsats, og at sejren og 'åbningen af hjertet', udelukkende er fra Allah ﷻ. Hvis resultatet er inaktivitet eller endda afvisning, efter at man har brugt tid med et individ, er det afgørende, at *Da'wab*bæreren ikke bliver frustreret, så det fører til bitterhed og nogle gange endda inaktivitet. Derimod skal den frustration drive ham/hende til at arbejde hårdere, og genevaluere sit formål, sine handlinger, og diskussioner, for at identificere hvor han/hun kan have begået en fejl. Der hvor *Da'wab*bæreren desuden bevæger sig for at diskutere med andre mennesker skal han generelt ikke negligere dem, der ikke engagerer sig i dette arbejde. Derimod forbliver enhver muslim en del af Ummah, og vil med Allahs ﷻ billigelse blive blandt dem, der støtter dette arbejde, på en eller anden måde. Personen, der bærer *Da'wah*, skal med ydmyghed huske, at han selv plejede at være i en lignende situation, og at selv nogle af *Sabab* ﷺ ikke omfavnede Islam med det samme, da de hørte om den første gang. Tværtimod anerkender *Da'wab*bæreren, at han har plantet et islamisk frø i personens hjerte og sind, som *insha Allah* vil blomstre en dag.

Med ovenstående punkter i mente, så er *Da'wab*bæreren i stand til at identificere nogle af de emner, der kræver hans/hendes opmærksomhed og overvejelse i sit engagement i dette noble arbejde, og sandelig sejren tilhører Allah ﷻ, Hans *Deen*, Hans Sendebud ﷺ og de Troende.

Allah ﷻ siger:

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ
كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ
وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا﴾

”Allah har lovet dem iblandt jer, som erkender og udfører retskaffent arbejde, at Han uden tvivl vil give dem magten på jorden, ligesom Han gav magten til dem før dem; at Han vil etablere deres Deen - som Han valgte for dem; og Han vil herefter ændre deres tilstand, efter frygten de levede i, til (en tilstand bestående) af sikkerhed og fred. De vil udelukkende tilbede Mig, og ikke tilskrive partnere til Mig...” [Al-

Nur 24:55]